

Din viața evanghelistului Marcu

„Un slujitor de folos”

Din viața evanghelistului Marcu

Doresc în după-masa acestei zile să spun ceva despre Ioan Marcu, și anume pe baza relatării din Scriptură despre viața sa. Cuvântul lui Dumnezeu dă învățătură prin prescripții, proverbe, istorie și modele. Dumnezeu explică astfel în diferite feluri drumul credinței. De aceea vom face bine să ținem seama de fiecare element al adevărului, oricât de mic ar fi el, căci referirile indirecte ne sunt deosebit de folositoare.

Ioan Marcu este amintit pentru prima dată în Faptele Apostolilor 12.11,12:

Faptele Apostolilor 12.11,12: Și Petru, revenindu-și, a spus: „Acum știu cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său și m-a scos din mâna lui Irod și din toată așteptarea poporului iudeilor”. Și, după ce și-a dat bine seama, a venit la casa Mariei, mama lui Ioan, numit și Marcu, unde erau adunați mulți și se rugau.

Să fim atenți aici la împrejurări. Petru a fost luat captiv. Împăratul Irod voia să-l omoare, așa cum a făcut puțin înainte cu apostolul Iacov; însă în această hotărâre nu a ținut seama de Dumnezeu. Cu toate că mai târziu Petru trebuia să moștenească o cunună de martir – acum timpul lui nu venise încă. Încă nu, căci Dumnezeu a considerat oportun ca nici o armă să nu poată fi construită împotriva lui, ca să-i ia viața.

După ce Petru a fost eliberat prin puterea și prezența îngerului, el stă în oraș complet singur pe stradă. Este noapte. El se oprește, să gândească ce să facă. Pot să mi-l imaginez adâncit în gânduri: „Ce să fac acum?” După aceea se hotărăște: „Voi merge la casa mamei lui Ioan Marcu.” De ce el a ales tocmai această casă? Deoarece el cunoștea atmosfera acestei case. El nu era un necunoscut acolo. Știa foarte bine, că acolo se susținea cauza lui Isus. El era sigur, că ei se îngrijorau pentru el, că este în închisoare. Da, acolo se va duce.

Să ne oprim aici, și să ne întrebăm singuri? Dacă cineva este cufundat în greutăți și se întreabă: „Unde aș putea să mă duc, ca să primesc ajutor spiritual?”, se va hotărî el atunci să vină la tine? Nu este aceasta o întrebare serioasă pentru fiecare din noi?

Să privim mai îndeaproape casa lui Ioan Marcu. Ce se face acolo? Se roagă. De curând am fost mișcat de o idee călăuzitoare, pe care am citit-o undeva: „Familia care se roagă împreună rămâne unită.” Ce privilegiu mare, să crești într-un astfel de cămin! Ioan Marcu avea un fundal demn de invidiat: el avea o mamă care se ruga. Ai tu o mamă, care te-a învățat să re rogi? Este viața ta astăzi un răspuns la rugăciunile ei? Tatăl lui Marcu nu este amintit aici. Probabil murise. Oricum ar fi, rămâne faptul, că aici este amintită în mod deosebit mama. Ea pare să fie răspunzătoare pentru casă. Ești tu o mamă, care poartă singură răspunderea să educe pe copiii ei pentru Domnul? Atunci fii curajoasă! Gândește la mama lui Ioan Marcu.

O altă referire la această situație găsim în prima epistolă a lui Petru, care a fost scrisă la mult timp după această noapte. Acolo Petru scrie în ultimul capitol în versetul 13:

Din viața evanghelistului Marcu

1 Petru 5.13: Vă salută cea împreună-aleasă, care este în Babilon, și Marcu, fiul meu.

Deduc că Ioan Marcu a venit la credință prin slujba personală a lui Petru. Aceasta ne conduce la un alt gând: dacă Dumnezeu te folosește ca să conduci pe cineva la Isus, atunci între voi va rămâne o legătură deosebită cât timp veți trăi. Vei fi totdeauna interesat de creșterea în credință a lui sau a ei. Fără îndoială mama lui Ioan Marcu l-a crescut în disciplina și sub mustrarea Domnului și s-a rugat mult pentru el. Prin slujba lui Petru el a fost condus la o hotărâre concretă pentru Hristos. De aceea niciunul dintre noi să nu gândească, că, dacă noi am condus pe cineva la Hristos, hotărârea acestuia se datorează numai nouă. Foarte probabil alții înaintea noastră au lucrat și noi am continuat lucrarea lor. Numai Dumnezeu știe și El va răsplăti pe cel căruia i se cuvine plata.

Să citim acum în capitolul 11 din Faptele Apostolilor, versetele 29 și 30 și la sfârșitul capitolului 12, versetele 24 și 25:

Faptele Apostolilor 11.29,30: Și ucenicii au hotărât ca, după prosperitatea fiecăruia, să trimită fiecare ceva, spre slujire, fraților care locuiau în Iudeea, ceea ce au și făcut, trimițând acestea bătrânilor prin mâna lui Barnaba și a lui Saul.

Faptele Apostolilor 12.24,25: Dar Cuvântul lui Dumnezeu creștea și se înmulțea. Și Barnaba și Saul, după ce și-au împlinit slujba, s-au întors la Ierusalim, luând cu ei și pe Ioan, care era numit Marcu.

Aici întâlnim din nou pe tânărul nostru Marcu. Dintr-un alt loc din Biblie aflăm că Barnaba era unchiul lui Ioan Marcu (Coloseni 4.10). Judecând după ceea ce găsim în alte pasaje din Biblie, cred că Marcu a fost foarte prețuit de unchiul său. Aceasta este ușor de înțeles, căci între ei erau nu numai legături naturale, ci și spirituale.

Barnaba și Saul au plecat la Ierusalim, ca să ducă colecta pentru săraci. Înainte de întoarcerea lor, ei au considerat bine să ia pe nepotul lui Barnaba cu ei la Antiohia. Foarte probabil s-au dus la casa mamei lui, unde s-au făcut rugăciuni intense pentru Petru. Desigur mama lui Ioan Marcu a fost mulțumitoare Domnului că fratele ei și Saul au acordat o încredere așa de mare fiului ei, ca să-l aleagă ca însoțitor al călătoriei lor.

Barnaba, unchiul lui Ioan Marcu, era un om deosebit. Nu știu, ca Scriptura să spună despre un altul: „Pentru că era un om bun și plin de Duh Sfânt” (Faptele Apostolilor 11.24). Aceasta nu se poate spune despre fiecare credincios. Un credincios poate fi un om fidel și cu toate acestea nu poate fi numit un „om bun”. În această expresie este cuprins un sens deosebit, de care ai plăcere, dar pe care nu-l poți explica. Noi toți cunoaștem astfel de oameni, ne gândim cu plăcere la ei și vorbim cu plăcere despre ei.

În Faptele Apostolilor 13.1-4 regăsim pe acești trei bărbați, Barnaba, Saul și Marcu, și anume activ legați cu adunarea din Antiohia. Desigur Ioan Marcu a învățat mult prin slujbele felurite, care au avut loc în această adunare binecuvântată. Adunarea din Antiohia a avut cu adevărat o poziție cheie între adunările constituite dintre păgâni. În acest timp a devenit clar printr-o

Din viața evanghelistului Marcu

revelație divină, că era voia lui Dumnezeu, ca Barnaba și Saul să plece într-o slujbă misionară deosebită. În versetele 3 și 4 se spune: „Atunci, după ce au postit și s-au rugat și au pus mâinile peste ei, le-au dat drumul. Ei deci, fiind trimiși de Duhul Sfânt, au coborât la Seleucia și de acolo au plecat cu corabia spre Cipru.” Adunările credincioșilor din primele secole au trimis frați pentru o slujbă specială pentru Domnul și prin aceasta au dovedit solidaritatea lor. Nu era o instalare oficială pe funcție, ci mai mult o dovadă de identificare cu slujba misionarilor.

„Fiind trimiși de Duhul Sfânt ...”. Să observăm că era Duhul Sfânt, Cel care îi trimitea, nu frații. Îmi amintesc de o soră, care deseori întreba, de ce frații nu o trimit în misiune peste ocean. I-am spus, că ea ar putea să aștepte aceasta până la sfârșitul vieții ei, dar ea nu va vedea împlinită dorința ei. Noi nu trimitem misionari. Ce autoritate avem noi din Cuvântul lui Dumnezeu, ca să trimitem pe cineva? Dumnezeu este Acela care prin Duhul Sfânt trimite pe lucrătorii Săi la seceriș. Noi ne putem identifica cu ei, dar nu putem să-i trimitem.

Versetul 5 spune: „Și, fiind în Salamina, au vestit Cuvântul lui Dumnezeu în sinagogile iudeilor. Și aveau și pe Ioan, ca slujitor.” Să nu supraevaluăm cuvântul „slujitor”. Cuvântul tradus din greacă aici înseamnă în original „ajutorul unui vâslaș”. Din acest înțeles textual s-a transformat cu timpul în ajutor al altuia în slujbă (în traducerea lui Darby: *attendant*).

De aceea Ioan Marcu a însoțit pe Barnaba și Saul ca ajutor al lor. Cred că cei mai mulți din aceia care au intrat în slujba permanentă au început pe treapta cea mai de jos. Primele lor încercări le-au făcut în mod obișnuit sub supravegherea și sfatul fraților mai în vârstă. Tot așa și Marcu a făcut aici, ca să zicem așa, practica. El era într-o tovărășie minunată. Imaginați-vă aceasta: să ai ocazia să călătorești cu „un om bun, plin de Duhul Sfânt”, și cu Pavel, marele apostol al națiunilor! De aceea Ioan Marcu a ocupat o poziție demnă de invidiat. Unul din lucrurile triste din viața noastră este, că deseori noi nu cunoaștem privilegiul nostru mare. Noi nu numărăm totdeauna binecuvântările, pe care le-am primit. Noi nu cunoaștem totdeauna „ziua cercetării noastre”. Probabil acum ne dorim mult poienile verzi din depărtare și nu observăm că suntem înconjurați de binecuvântarea bogată a Domnului.

Grupa celor trei, constituită din Barnaba, Pavel și Marcu, pornește. Ei își iau timp, ca pe drumul lor să vestească Evanghelia. Probabil Ioan Marcu și-a dat seama că pentru viața unui misionar aparține mai mult decât el și-a imaginat. Se pare că mai înainte el nu s-a așezat să estimeze cheltuielile. Gândurile la acasă și la cei dragi păreau să devină prea tari pentru el, decât ca el să poată continua cu lucrarea. În Perga în Pamfilia a ajuns la punctul culminant al descurajării lui. Citim:

Faptele Apostolilor 13.13: Și, mergând cu corabia de la Pafos, Pavel și cei cu el au venit la Perga Pamfiliei. Și Ioan s-a despărțit de ei și s-a reîntors la Ierusalim.

Dar acesta nu este sfârșitul istoriei. Când Dumnezeu ne prezintă viața unui sfânt, atunci El nu trece nimic sub tăcere; El ne dă o imagine completă – spre câștigul nostru și spre învățătura noastră. Când citesc Biblia mea, mulțumesc lui Dumnezeu, că Lui I-a plăcut să folosească instrumente imperfecte. Aceasta îmi dă curaj să merg mai departe pe drumul credinței. Nu

Din viața evanghelistului Marcu

este tot așa și cu voi? La citirea atentă a relatărilor despre viața slujitorilor lui Dumnezeu în Cuvântul Său constatăm că ei toți într-un fel sau altul aveau greșeli. A fost numai *un singur* Slujitor desăvârșit.

După ce Marcu s-a hotărât să se întoarcă acasă, și Pavel și Barnaba au mers singuri mai departe, i-a întâmpinat o furtună puternică. Pavel o fost lovit brutal cu pietre și lăsat la marginea drumului, deoarece considerau că era mort. Într-adevăr, Ioan Marcu a scăpat prin plecarea lui de multe greutăți, însă ce pată de rușine era pe el! Însă aceasta nu era totul; comportarea lui trebuia mai târziu să conducă la consecințe și mai triste.

Să citim Faptele Apostolilor 15.35,36:

Faptele Apostolilor 15.35,36: Și Pavel și Barnaba au stat în Antiohia, învățându-i și vestind Cuvântul Evangheliei Domnului, împreună cu mulți alții. Dar, după câteva zile, Pavel i-a zis lui Barnaba: „Să ne întoarcem acum și să-i vizităm pe frații din fiecare cetate în care am vestit Cuvântul Domnului și să vedem cum se află.”

Aceasta era o hotărâre bună, nu-i așa? Dacă ai condus oameni la Isus, atunci responsabilitatea noastră față de ei nu s-a terminat. Cuvântul lui Dumnezeu confirmă aceasta. Pavel și Barnaba au hotărât să viziteze pe acești oameni convertiți, ca să vadă cum le mergea. Caracteristica unui păstor adevărat este să se îngrijească de bunăstarea oilor.

Acum ajungem la un eveniment dureros în viața acestor bărbați iubiți ai lui Dumnezeu, Barnaba și Pavel. În slujba pentru Domnul se întâmplă ca noi să ajungem în situații la care noi am fi renunțat mai bine. Năzuim după cineva care să ne preia hotărârea; cu toate acestea observăm, că nu putem s-o ocolim. Într-o astfel de situație trebuie să fim curajoși. Aici stau doi bărbați față în față: Barnaba, un om al lui Dumnezeu, și Pavel, slujitorul cel mai consacrat, pe care Dumnezeu l-a avut vreodată. Ei s-au împotmolit cu privire la utilitatea luării lui Ioan Marcu împreună cu ei în călătorie. Să citim mai departe relatarea din Faptele Apostolilor 15:

Faptele Apostolilor 15.38-40: dar Pavel considera că nu este bine să-l ia cu ei pe acela care îi părăsise în Pamfilia și nu mersese cu ei în lucrare. A apărut deci o astfel de neînțelegere între ei, încât s-au despărțit unul de altul; și Barnaba, luând cu sine pe Marcu, a plecat cu corabia spre Cipru; iar Pavel, alegând pe Sila, a plecat, încredințat de frații harului lui Dumnezeu.

Ambele părți păreau hotărâte să-și impună voința. Ce trist! Pe baza relatării putem presupune că neînțelegerea s-a desfășurat în felul următor: Barnaba a propus: „Luăm cu noi pe nepotul meu.” Pavel a replicat: „Nu-l luăm cu noi; îl cunosc. El ne-a părăsit, atunci când aveam cea mai mare nevoie de el. Nu, nu vreau ca el să vină cu noi.” Dar Barnaba nu a cedat: „El este nepotul meu și el vine cu noi.” Astfel cearta a escalat. Îmi pot imagina, că nici Barnaba și nici Pavel nu au folosit cuvinte plăcute. Dar oricum ar fi: potrivit relatării, rămâne realitatea tristă, că acești doi bărbați dedicați lui Dumnezeu niciodată nu vor mai lucra împreună. Nu este tragic aceasta? Și cu toate acestea istoria Bisericii lui Dumnezeu arată multe exemple de felul acesta.

Din viața evanghelistului Marcu

Deci Barnaba a plecat cu corabia împreună cu nepotul său; însă nu se amintește, că rugăciunile sfinților i-ar fi trimis. Când citim așa ceva, inimile noastre se împovărează. Un bărbat așa de credincios și o greșeală așa de mare! Doresc aici să fac o remarcă, pe care o consider foarte potrivită și importantă. Care a fost motivul greșelii lui Barnaba? Era rudenia de sânge, legăturile naturale. În timpul celor cincizeci de ani ai vieții mele în adunările sfinților am văzut multe frecșuri și greutăți. O parte, nu deloc neînsemnată, a constituit-o această chestiune: legăturile de sânge. Incapacitatea unui sfânt de a judeca real lucrurile, atunci când este vorba de carnea proprie și sângele propriu, este sfâșietoare. Nimeni dintre noi nu este scutit de aceasta.

În contrast cu aceasta citim în Vechiul Testament un exemplu pozitiv, și anume din Exod capitolele 32-33. Moise era suit pe munte, ca să primească Legea din gura lui Dumnezeu. Când s-a reîntors în tabără a văzut că fratele său Aaron a ademenit poporul la rebeliune și idolatrie. Sub conducerea lui Aaron și cu ajutorul lui au făcut un vițel din aur și i s-au închinat. Moise a făcut o cercetare imparțială și a constatat că fratele lui era încurcat în contravenție. Dar aceasta nu l-a împiedicat pe Moise de la o faptă curajoasă și hotărâtă. El a făcut cunoscut cu voce tare: „Cine este pentru Domnul: la mine!” Seminția lui Levi s-a strâns la el și el i-a dat porunca: „Fiecare să-și pună sabia la coapsă ... și fiecare săucidă pe fratele său ... Consacrați-vă astăzi pentru Domnul, fiecare împotriva fiului său și împotriva fratelui său” (Exod 32.26-29). Ei au fost ascultători. Legăturile de sânge nu i-a reținut.

Dacă citim Deuteronom 33.1, vom vedea cum a evaluat Dumnezeu această ascultare imediată: „Și aceasta este binecuvântarea cu care a binecuvântat Moise, omul lui Dumnezeu, pe fiii lui Israel înaintea morții sale.” Acum versetul 8: „Și despre Levi a zis: Tumim al tău și Urim al tău sunt pentru bărbatul evlavios al tău, pe care l-ai încercat la Masa, cu care te-ai certat la apele Meriba.” Aceasta este o afirmație foarte deosebită, pe care Domnul a lăsat-o să fie scrisă aici cu privire la această ascultare dezinteresată. În versetele 9 până la 11 Dumnezeu vorbește direct despre acest caz: „Care a zis despre tatăl său și despre mama sa: «Nu i-am văzut!» Și n-a recunoscut pe frații săi și n-a cunoscut pe fiii săi; pentru că ei au păzit cuvântul Tău și au ținut legământul Tău. Ei vor învăța pe Iacov judecățile Tale și pe Israel Legea Ta; ei vor pune tămâie înaintea nărilor Tale și arderea-de-tot pe altarul Tău. Binecuvântează, Doamne, tăria lui și să-Ți fie plăcută lucrarea mâinilor lui.” Nu se ridică aici un monument deosebit leviților pentru credințioșia necondiționată cu privire la cauza lui Dumnezeu? Când ei au dat la o parte puterea legăturilor naturale, nici pe departe nu s-au gândit că Dumnezeu le va acorda o astfel de poziție de încredere înaltă și responsabilitate.

Fie ca noi toți să învățăm din acest eveniment o lecție importantă! Vai, câte necazuri au luat naștere în adunările sfinților, deoarece ei au neglijat să dea la o parte legăturile de sânge, atunci când a fost vorba de decizii majore în biserică! Acest loc slab al nostru ne împiedică deseori să practicăm în biserică disciplina necesară. Să rezumăm: între noi sunt relativ puțini leviți adevărați.

Mântuirea o primim gratis, dar noi trebuie să plătim un preț, ca să devenim *ucenici*. Să citim Luca 14.26,27: „Dacă vine cineva la Mine și nu-și urăște tatăl, și mama, și soția, și copiii, și frații, și surorile, și chiar propria sa viață, nu poate fi ucenic al Meu; și oricine nu-și poartă

Din viața evanghelistului Marcu

crucea sa și vine după Mine nu poate fi ucenic al Meu.” Fie ca noi toți să învățăm din comportarea greșită regretabilă a lui Barnaba: că pe drumul credinței noastre legăturile de sânge niciodată să nu fie mai importante decât voia lui Dumnezeu!

Nu este semnificativ că Duhul a acoperit complet cu un vâl lucrarea lui Barnaba și a nepotului său? Faptele Apostolilor 15.39 relatează, că Barnaba a luat cu sine pe Marcu și au plecat cu corabia spre Cipru. Acesta era același drum, pe care a mers Marcu atunci când a devenit descurajat și s-a întors înapoi. În contrast cu tăcerea despre călătoria lor citim o relatare detaliată despre călătoria reușită a lui Pavel și a noului său însoțitor Sila. Abia câțiva ani mai târziu auzim ceva despre Ioan Marcu.

Vrem acum să ne îndreptăm spre partea luminoasă a istoriei și citim Coloseni 4.10:

Coloseni 4.10: Vă salută Aristarh, cel împreună-întemnițat cu mine, și Marcu, vărul lui Barnaba, despre care ați primit porunci (dacă va veni la voi, primiți-l!)

După anii mulți, care au trecut de când am auzit ultima dată despre Ioan Marcu, putem presupune cu siguranță că el a devenit mult mai matur și mai înțelept în slujba sa. Și Pavel este acum bătrân; el se apropie de finalul slujbei sale de mărturie pentru Hristos. Cât de îndurător este totuși Duhul lui Dumnezeu, că El ne lasă să știm, că acela, care a întors spatele lui Pavel și prin aceasta a pierdut încrederea lui, după mult timp savurează din nou recunoștința lui. Pavel roagă în mod deosebit pe credincioșii din Colose, să primească pe Marcu, dacă el va veni la ei. Să observăm cât de atent este Duhul Sfânt să identifice pe acest „Marcu”, pentru ca noi să nu tragem grăbit concluzia că ar fi vorba de o altă persoană cu același nume. Nu, este aceeași persoană, nepotul lui Barnaba, care acum și-a recăpătat încrederea la Pavel. Pavel era unul care a parcurs școala lui Dumnezeu. De îndată ce el a descoperit că un slujitor al Domnului, care a eșuat, și-a recunoscut greșelile, el era primul care să-l ierte. Versetul 10 din Coloseni 4 este asemenea unei scrisori de recomandare pentru Marcu semnată de mâna apostolului Pavel.

Este și o scrisoare mai târzie. Să deschidem la 2 Timotei 4.6: „Pentru că eu sunt deja turnat ca o jertfă de băutură și timpul plecării mele a venit.” El scrie aceasta în a doua sa întemnițare, scurt înainte de moartea sa. Prin aceasta această scrisoare este deosebit de emoționantă. Citim versetele 7-11:

2 Timotei 4.7-11: M-am luptat lupta cea bună, am terminat alergarea, am păzit credința; de acum îmi este pusă înaintea cununa dreptății, pe care mi-o va da Domnul, dreptul Judecător, în ziua aceea; și nu numai mie, ci și tuturor celor care iubesc arătarea Sa. Străduiește-te să vii curând la mine; pentru că Dima m-a părăsit, iubind veacul de acum, și a plecat la Tesalonic; Crescens, în Galatia, Tit în Dalmația; numai Luca este cu mine. *Ia-l pe Marcu și adu-l cu tine, pentru că îmi este folositor pentru slujbă.*

Am îndrăznit să scot în evidență ultima frază. Cât de minunate sunt totuși căile lui Dumnezeu! El a vegheat cu credincioșie, ca această recomandare neîngrădită despre Ioan Marcu să se găsească în Scriptură ca ajutor folositor. Nu este măreț lucrul acesta? „*El îmi este folositor*”.

Din viața evanghelistului Marcu

Această expresie adaugă valoare acestei exprimări de laudă, deoarece ea este aproape ultimele rânduri ale textului inspirat, care [ne-]au fost date vreodată prin apostolul Pavel.

Iubite creștin, iubite slujitor al Domnului, tu și eu, noi am făcut greșeli, probabil greșeli dureroase. Să nu ne descurajăm; să nu renunțăm; să nu gândim, că Dumnezeu nu vrea să ne mai folosească! Cum poți fi reabilitat? Să ne plecăm și să ne smerim înaintea Lui și să-I mărturisim eșecul nostru și păcatul nostru. Să nu ne îndreptăm și să nu ne retragem indiferenți de la responsabilitatea noastră. Să recunoaștem simplu: „Am acționat fals!” Recunoaște totul și vei fi uimit cât de îndurători și îngăduitori sunt frații tăi și surorile tale. Îmi amintesc de un frate bătrân, care la începutul unei ore de rugăciune s-a ridicat și a mărturisit pe față atitudinea lui necorespunzătoare într-o anumită situație, care a întristat pe frații și surorile lui. El a spus: „Eu n-am avut dreptate, frații mei au avut dreptate.” Când după aceea sfinții s-au plecat pe genunchi la rugăciune, nu a fost nici măcar o singură rugăciune, în care să nu se recunoască o reacție profundă la mărturisirea smerită a fratelui nostru, că el a făcut o greșală. Mult timp ne-am gândit la această întâmplare.

Acum vine partea cea mai frumoasă a studiului nostru cu privire la viața lui Ioan Marcu:

Matei 23.12: Și oricine se va înălța pe sine însuși va fi smerit.

Primul (privit în timp), cel căruia Dumnezeu i-a încredințat relatarea inspirată despre viața lui Isus, nu a fost altul decât Ioan Marcu. Și mai remarcabilă este realitatea, că evanghelia sa este cea care ne prezintă pe Domnul nostru ca Slujitorul *desăvârșit*. Tot așa Marcu descrie pe Domnul ca jertfă pentru păcat. Fără jertfă pentru păcat Dumnezeu nu ar fi luat pe nimeni ca slujitor al Său (în afară de Hristos). Dacă Hristos nu ar interveni pentru noi ca Preot, Dumnezeu ar fi renunțat deja demult la noi. Cât de încurajatoare este totuși cunoașterea: „El îmi înviorează sufletul; mă conduce pe cărări ale dreptății, datorită Numelui Său” (Psalm 23.3).

Încheiem studiul nostru cu ultimele două versete ale evangheliei după Marcu: „Domnul deci, după ce le-a vorbit, a fost înălțat la cer și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. Și ei, plecând, au predicat pretutindeni, Domnul lucrând cu ei și întărind cuvântul prin semnele care-l urmau. Amin.”

(Dintr-o predică din 02.01.1956 ținută în Los Angeles)